

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita B. Francisci Salesii, Episcopi Et Principis Gebennensivm Meritissimi

Maupas du Tour, Henri Chauchon de

Coloniæ Ubiorum, 1663

Cap. VIII. De Voto Paupertatis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42882

Sponsus omni adoratione dignus, ut nos æterno Patri acceptos redderet, cum eodem nos in laboribus suis, in sanguine, in morte reconciliavit.

Dignus utique est hominum Salvator, cui in sinceritate spiritûs, & cordis munditie serviatur, quandoquidem ad id ipse sponsas suas tantâ amoris demonstratione tantâque suavitate invitavit.

Postquam se semel Deo fidelis sponsa spiritu, corde, corpore consecravit, eidem se assiduè in sacrificio laudis offerre debet.

Ut autem illa sacrificia Sponsarum, Sponso accepta sint, ejusdem amoris igne, inflammanda sunt.

Et ad sacrificium quidem quod attinet, mens eadem SS. Ignatii Antiocheni, (e) Ambrosii, (f) Hieronymi, (g) fuit: quorum primus, Virginibus impendi honores eosdem vult, qui Sacerdotibus filii Dei tribuuntur: alter Virgines Martyres vocat: tertius easdem appellat Hostias JESU Christi.

(e) Epist. ad Thars. (f) In Psal. 118. (g) Lib. I. contra Iovinianum.

C A P U T VIII.

De Voto Paupertatis.

PRædator ille innoxius, liber Evangeliorum, qui Franciscum olim Assisinatem spoliaverat; idem Franciscò Salesii cor integerrimum nudaverat, eidemque suggererat pios illos sensus, quibus ipse filias suas ad studium inflammaverat Paupertatis severissima, quæque ad leges Evangelii exactè conformaretur. Vulpes, ajebat, (a) foveas habent, & volucres cœli, nidos: filius autem ho-

D d 4 minis

(a) Matth. 10.

minis non habet ubi caput reclinet. Hunc videlicet in modum ille Assertor Vindexque mortaliū, ut in statum meliorem restitueret ea, quæ insana divitiarum cupiditas pessunde dederat, paupertatem coluit quam rigidissimam potuit incensa ipsius caritas excogitare: quandoquidem totā vitā caruit ultro honoribus, opibus, rebus non tantū commodis, sed etiam necessariis: in exitu autem, sicut à militibus vestibus exui corpus suum: artus per durissimam verberationem lacerari permisit: mortem denique admisit, quæ animum sejunxit à corpore. Hæc omnia cū amor effecit, facit vicissim amor, qui se in vestra pectora ipso immittente insinuavit, ut vobis ipsæ beatamoriāmini, qui vivatis Deo; quique vos ad paupertatem incitat tam rebus omnibus spoliata, ut solus Dominus pars sit hereditatis vestræ: eā fiducia, fore, ut cū totas vos ipsæ ejus famulari dicaveritis, suppeditet ipse res ad tuendam vitam necessarias: quoque studiosius exteriora ista bona abdicaveritis, eo honore contentæ, qui vestræ Congregationi communis est, quique in eo versatur, ut unius Dei gloriam sequamini, eā existimatione quæ item vestrum omnium est, ut ædificetis proximum; tum verò abundè in vos conferet pretiosissima quæque dona gratiarum, facietque ut vestra ipsæ experientia edoctæ prædicetis, nullo unquam bonorum genere cariturum eum, qui se ipsi prorsus permittat. Quamobrem studiosa quadam constantia colite perseverantem illum tēorem venerandæ illi providentiæ permittendi vos ipsas, quæ vos in perfectā illa munditiæ, rerūque
omnium

omnium abdicatione sponsarum Christi constituat. Beati nudi Dominus enim JESUS Christus ipsis pro veste futurus est, pro opibus, pro regno, pro vitæ beatæ fonte & scaturigine.

Hac ille: eadem autem mente, eodemque sensu interiori S. Gregorius Nazianzenus de iis, qui ex norma Evangelii mores vitamque componunt exactius, Eorum vita, agebat, præ se fert opes in egestate; possessionem in peregrinatione; gloriam in contemptu; patientiam in infirmitate; felicem filiorum spiritualium sobolem in cælibatu. Ii in repudiandis vitæ oblectationibus, veriores delicias reperiunt, in colenda humilitate cælum quæritant; ut in terris dominantur, nihil habent in terris; in carne supra carnis leges vivunt: Deum habent pro portione atque hereditate sua; spe Regni ingentis, indigentia incommoda tolerant lubenter, in ejusdemque indigentia difficultatibus coronas sibi suas stabiliunt.

In idem argumentum, Gnoma Salesiana.

Dum Christo Domino serviamus fideliter, comperiemus usu ipso, oblectationem quæ mente capitur ex ea cogitatione, nos ejus causâ reliquisse omnia, orbibus terrarum mille, si tot essent, esse potiozem.

Est hæc humanæ prudentiæ insulsitas, ut dicat, Beati divites! Christus autem JESUS dicit, (b) *Væ vobis divitibus, quia habetis consolationem vestram in hoc mundo, quia lugebitis & flebitis.* Ceterum, pauper dici nequit, qui sua ipsius commoda sequitur, quique oblectationibus suis, naturali proclivitati, propria

D d 5

(b) Luc. 6.

priæ voluntati indulget: prædicavit enim JESUS in contrarium: (c) *Qui non renunciat omnibus quæ possidet, non potest meus esse discipulus.*

Si Paupertatem magni facimus, est hæc profectò excolenda, generosa quadam caritate, perferendo quæ ex ea sequentur, contempcionem videlicet, & vitæ incommoda.

Qui Religiosi Meum adhuc, & Tuum usurpant, procul absunt tum à perfecto spiritu Evangelicæ Paupertatis, quæ non quærit quæ sua sunt: tum à securâ illâ tranquillitate animi, quâ filii Dei in suavissimâ Patris cœlestis providentiâ acquiescunt.

In eandem sententiam agebat Apostolus, (d) *Scire se abundare, & scire penuriam pati: estque id imitari Angelos, qui rei nullius egent: & esse contentum paucis, est statum illum innocentie tanto postlaminio aliquâ ratione revocare, & antiquam illam primorum parentum libertatem imitari; eademque arte divinam benignitatem sibi adstringit quisquis id facit: non enim continere se Deus queat, quin abundè & copiosè bona sua derivet in mentem generosam, quæ idcirco res creatas quaslibet abdicat, ut Deo adherescat intimè, quæque nulla alia bona querenda sibi unquam arbitratur, nisi amoris ipsius & gratiæ thesauros, in omne ævum perstituros.*

(c) Luc. 14. (d) Philipp. 4.

CAPUT IX.

De Voto Obedientiæ.

Alebat S. Ioannes Chrysostomus, Davidem plus sibi gloriæ atque existimationis comparasse, dum in spelunca vitæ Saulis pepercit, atrocissimæ insectatoris, quam dum præ-